

кого. Але побачивши на нїм барву Вишневецьких, погамував ся, бо хоч хорунжий Конєцпольский жив під той час в незгодї з князем, то Чигирин був занадто близько Лубнїв і небезпечно було не пошанувати княжої барви.

А князь знов і людий таких добирав, що кождий два рази подумав, нїм з котрим зачений ся.

— Отже то Федько підіймив ся доставати васці Хмельницького? — питає дальше пан Зацьвіліховський.

— Федько. І доставить, як-єм Чаплїнські.

— А я васці скажу, що не доставить. Хмельницький з засідки відістав ся і поїхав на Сїч, о чім треба краківського пана еще сьогодні завітдити. З Хмельницьким нема жартів. Коротко кажучи, лїпший він має розум, твердшу руку і більше шастя, як васць, що дуже скоро горячши ся. Повторяю васці, що Хмельницький відїхав беспечно, а коли не віриш, то тобі сей ось кавалєр потвердить що зго вчєра на степі здоровим бачив і здоровим лишив.

— Не може бути, не може бути! — верещав Чаплїнський рвучи волося на голові.

— І що більше — додає Зацьвіліховський — то сей сам ту присутний кавалєр зго виратував і вибив васці слуг, в чім він розуміє ся нічого не винен, бо вертає з Криму, з посольства і про листи гетьманські нічого не знає, а видячи чоловіка мордованого опришками, прийшов зму в поміч. І власне про се виратованє ся Хмельницького завчасу васці повідомляю, бо готов тебе відвідати з Запорожцями в твоїй економії, а думаю, що не був биь сему дуже радий. За-богато оба дерлисьє ся. Тїфу до лиха!

Зацьвіліховський також не любив Чаплїнського.

Чаплїнський зірвав ся з місця і аж му мову відняло зі злости. Твар побагровїла му дочиста, а очи вилазили на верх. Так стоячи перед Скетуским, добував з себе тільки уривані слова:

— Як то! васць мимо листів гетьманських...я васці...я васці...

А пан Скетуский навіть не вставав з лавки, тільки сперши ся на ліктеви, дивив ся на підскакуючого Чаплїнського, як яструб на привязаного воробця.

— Чого васць до мене чїпаєш ся, як ріпа до песього хвоста? — спитав.